

[Hans Toff.]

alene som af ministeren omtalt for at lette arbejdsbyrden for politiet, men også for at undgå en overdramatisering og en rygtedannelse over for vedkommende, der får den pågældende meddelelse. I de tilfælde, hvor der stadig kan være et behov for politiforkyndelser, kunne man måske overveje at anvende civilklædte politibetjente, hvis ikke dette allerede er tilfældet i dag.

Herudover skal jeg erklære mig helt enig i det ønskelige i, at der foretages ændringer i de gældende regler, ændringer, som vil betyde en forenkling af forkyndelserne og samtidig kan betyde en mindre udgift til disse ikke blot for det offentlige, men også for den enkelte borger.

Jeg finder indførelsen af brevforkyndelsen absolut rigtig og vil også fremhæve det fremskridt, der ligger i en effektivisering af postforkyndelserne.

Samtidig hermed kan jeg absolut også se det rigtige i, at forkyndelser ved stævningssmænd formindskes til det mindst mulige, og heri ligger også, at jeg ikke mener, at ministeren er gået vidt nok i sit lovforslag ved at ligestille de tre forkyndelsesformer. Jeg mener, at vi allerede nu bør følge retsplejerådets indstilling og gøre brevforkyndelse til det principale i dansk ret, hvis ikke afgørende hensyn i det konkrete tilfælde taler imod dette. Disse hensyn kan være tilfælde, hvor det på forhånd er klart eller sandsynligt, at adressaten ikke vil medvirke ved at bekræfte modtagelsen, tilfælde, hvor en forkyndelse er nødvendig for at afbryde en forældelsesfrist, der næsten er udløbet, i situationer, hvor der skal afholdes et retsmøde med kort varsel, eller hvor der skal gives adressaten oplysning og vejledning, eller han skal afeskes en udtalelse. I alle disse tilfælde kan brevforkyndelse være upraktisk og uhensigtsmæssig, men den, der iværksætter forkyndelsen, bør i disse tilfælde, hvor situationen altså kræver det bl. a. ud fra et retssikkerhedssynspunkt, være i stand til på forhånd at vurdere, om brevforkyndelsen ikke kan anvendes, og, hvis dette er tilfældet, så iværksætte en af de sekundære forkyndelsesformer, hvad enten det mest hensigtsmæssige i situationen da vil være post- eller stævningssmandsforkyndelse.

Flertallet af de hørte myndigheder finder

det betænkeligt at gøre brevforkyndelse til det principale, bl. a. fordi man i mange tilfælde ikke forventer, at modtagelsesbeviset eller genparten vil blive tilbagesendt. I Sverige, hvor man allerede har gennemført brevforkyndelse som det principale, viser erfaringerne det modsatte, og det synes derfor at være en ubegrundet tvivl hos de hørte myndigheder.

Når det tillige anføres, at brevforkyndelse vil give en forøgelse af kontorarbejdet på dommerkontorerne, må hertil føjes, at de eventuelt forøgede udgifter jo i så fald må ses i sammenhæng med de besparelser, der kan opnås ved en afgørende formindskelse af stævningssmandsforkyndelserne.

Angående den forsøgsordning, som ministeren vil iværksætte efter at have ligestillet de tre forkyndelsesformer, stiller jeg mig lidt tvivlende over for denne forsøgsordnings værdi. For det første vil det efter al sandsynlighed betyde, at der vil gå endnu en årrække, inden reglerne igen kan ændres, og for det andet vil det nok vise sig, at efter at denne forsøgsordning i enkelte retskredse, hvorefter man skal anvende brev- og postforkyndelse i videst muligt omfang, er gennemført, vil såvel de hørte myndigheders anke som de indvendinger, der allerede foreligger fra de 18 retskredse, blive gentaget. Ikke mindst enkelte retskredses udtalelse om, at advokater i dag anvender stævningssmanden dels af tradition, dels af hensyn til stævningssmændene, synes at vise, at ikke alle argumenter er lige tungtvejende for at opretholde det nuværende stive og formalistiske system.

Jeg mener som tidligere sagt, at vi allerede nu bør tage skridtet fuldt ud og følge retsplejerådet ved at gøre brevforkyndelse til det principale. Herved opnår vi for det første den billigste og den mest tidssvarende løsning, den billigste for det offentlige, men også og ikke mindst for den enkelte borger. For det andet opnår vi den mest praktiske løsning, idet brevforkyndelse ikke er afhængig af, om der er én til at tage imod den pågældende meddelelse, i modsætning til såvel post- som stævningssmandsforkyndelse. Og for det tredje opnår vi den mest hensynsfulde løsning over for borgerne, idet brevforkyndelsen er den form, der sikrer den, for hvem forkyndelsen foretages, den største anonymitet.